

„Zpověď“

Na svůj první mítink Anonymních alkoholiků jsem se dostala nebylo mi ani 25 let. Dost mladá, dá se říct. Ale za tu dobu, co jsem střízlivá a navštěvuji AA (je to už víc jak 2 roky), jsem mladých lidí, kteří mají problém s nadměrným pitím, poznala dost. Není to nic neobvyklého. Když se tak dívám kolem sebe, někdy si říkám, že snad každý druhý mladý člověk má problémy s alkoholem. Ale to je jen můj dojem.

Abych se vrátila na začátek mého vlastního životního příběhu. Vyrůstala jsem v rodině, kde alkohol působil problémy mému otci. Nepil sice často, ale vždy, když odcházel na nějakou akci, už předem jsme věděli s jakou přijde. Nebylo vůbec příjemné vidět ho povalovat se na chodbě nebo slyšet jak zvrací. Vždy jsem zažívala pocity strachu... z toho, že se s ním třeba máma rozvede a co pak bude. Opravdu jsem se toho bála. A až teď si připouštím, že jsem ho za toto nenáviděla a považovala ho za slabocha.

Pak přišel čas dospívání a já "zakázaného ovoce" ochutnala. Poprvé jsem se napila ve svých patnácti letech. A účinek se mi moc zamlouval. Jako dítě jsem byla hodně nesmělá a najednou se objevil prostředek, který úžasně rychle odstranil moje zábrany, a já se stala tím, kým jsem vždy chtěla být - zábavnou, společenskou, přitažlivou holčkou....

Rána po pitkách se mi líbila už mnohem méně, ale to mě ani náhodou neodradilo od další "akce". Stávala jsem se čím dál divočejší a zábavy, kde se hodně pilo, jsem přímo vyhledávala. Skoro pokaždé jsem to přehnala a dost často zvracela. Moje opice byly čím dál nepříjemnější, často jsem ani nebyla schopna jít do školy. Také se mi stávalo, že jsem se probouzela na cizích místech, u mužů co jsem sotva znala. Trpěla jsem pak výčitkami svědomí. Nechápal jsem, co se se mnou děje. Bylo s podivem, že jsem celkem bez problémů dokončila střední školu.

Už během školy jsem začala jezdit do Vídně, přivydělávat si do striptýzového podniku. Zlákala mě moje kamarádka - spolužačka. Striptýz jsme nedělaly, to ne. My tam byly spíš přes konzumaci předraženého šampaňského. Podniku se vyplatilo zaplatit pár holek navíc, co tam byly čistě jen na tu konzumaci. Platili nám procenta z každé prodané láhve. Jo, to se mi náramně líbilo. Pobavit se, opít a ještě za to dostat zapláceno! To bylo něco pro mladou začínající alkoholičku, kterou jsem se stávala! Takhle jsme tam jezdily o víkendech a prázdninách a jako kapesné to rozhodně nebylo špatné.

Přišla maturita a s ní rozhodování, co dál. Na výšku jsem se nedostala a tak, když přišla kamarádka s nabídkou jet pracovat jako tanečnice do nově otevřeného podniku v Irsku, přijala jsem. Říkala jsem si: "Tam tě nikdo nezná, když to nepůjde, kdykoliv se můžeš vrátit domů, nic tím neriskuješ, prostě se jen zavlíníš u tyče a vyděláš peníze." A tak jsem do toho šla. Jsem celkem stydlivka a rozhodně pro mě nebylo jednoduché být "nahore bez" před tolika muži a nemusím snad ani podotýkat, že jsem se musela notně posilňovat alkoholem, aby ze mě spadla tréma. S alkoholem to fungovalo. Připadala jsem si sexy a tak celkem i dobře vydělávala. Šťastná jsem ale moc nebyla.

Sice jsem hodně cestovala, poznala zajímavá místa a neměla jsem problém s penězi, ale něco jako by mi scházelo. Trpěla jsem pocity viny vůči své rodině a vlastně i sobě samé. Nechtěla jsem si to ale přiznat. Cítila jsem se dost mizerně a moje pití se zhoršovalo. Mívala jsem okna a když jsem se druhý den probudila, dalo mi velkou námahu vzpomenout si, jak vlastně probíhala moje pracovní noc a kolik peněz jsem vůbec vydělala. Začala jsem se v tom ztrácet a často si říkala, zda mi tahle práce nakonec víc nebere, než dává. Chtěla jsem žít zdravě, ale tenhle noční život s notným pitím alkoholu byl pravý opak toho, jak jsem doopravdy chtěla žít.

Pár náhod napomohlo tomu, že jsem se konečně rozhoupala a definitivně rozhodla skoncovat s touto prací. Bylo mi 24 let, byla jsem na jednom karibském ostrově, kam jsem se vrátila za přítelem, rozhodnuta do klubu už se nevracet, s plánem získat práci jako servírka na lodi. Nějakou dobu to ale trvalo a navíc jsem se rozešla s přítelem. Byla to moc těžká doba a já propadala beznaději. Nechtěla jsem se ale vzdát a vrátit se k nočnímu životu. Pár lidí mi v té době hodně pomohlo a nakonec jsem přece jen získala práci, o kterou jsem tak stála.

Pracovala jsem ve dne. Brali jsme turisty na jednodenní plavby na ta nejlepší místa pro šnorchlování. Viděla jsem krásný podmořský svět a vlastně se celý den pouze starala o blaho našich pasažérů. Běhala jsem po palubě s kelímky naplněnými rumovým punčem. Víc opilí turisté znamenali víc spropitného a tak jsme se jako posádka opravdu snažili. A pak večer po návratu, zůstávali na našem oblíbeném baru na jedno, dvě... V pátek se pak slavil konec týdne.

Pro důvod k oslavě se vlastně nikdy nešlo daleko. A tak můj alkoholismus vesele bujel dál. A já byla čím dál nespokojenější. Začala jsem si myslet, že musím být opravdu hodně divná, když se nedokážu radovat z toho, jak žiji, že jsem na jednom z nejkrásnějších míst na Zemi a vidím věci, o kterých se většina lidí může jen zdát, a přesto se cítím tak prázdná. Pila jsem každý den a cítila, že mi to nedělá dobře. Moje okýnka se stala samozřejmostí a já trpěla velkými výčitkami. Byla to pro mě záhada... vždyť jsem přece skončila s prací striptérky a mám normální práci, tak proč se cítím tak zle?!

Další náhody a lidé, které jsem potkala v této době, dopomohly k tomu, že jsem se ocitla ve správný čas na správném místě - na mítinku AA. Dodnes děkuji Bohu, že mi to bylo umožněno. Vnímám to tak, že mi byl dán nový život. To, že jsem alkoholička, jsem před všemi přiznala asi po týdnu každodenního chození na mítinky. Byla to pro mě obrovská úleva, když jsem zjistila, že až tak divná, jak si připadám, nejsem. Pomoc, které se mi v AA od ostatních alkoholiků dostalo, byla neskutečná. Chtěla jsem být střízlivá víc než cokoli jiného na světě a byla ochotna poslouchat rady lidí, kteří tímto počátečním obdobím střízlivosti už prošli. To mě asi zachránilo.

Zjistila jsem o sobě spoustu věcí a naučila se žít jinak. Dřív jsem alkohol potřebovala na vyřešení situací, které na mě byly příliš... jako třeba rozchod s přítelem. A myslela jsem si, že to bez toho ani nejde. Teď už vím, že všechny situace jdou zvládnout bez této "berličky".

Naučila jsem se používat modlitbu a meditace. Snažím se být ve spojení se svojí Vyšší mocí a pro mě to tak funguje. Rozhodně nemohu říct, že teď už je můj život jen procházka růžovou zahradou. Někdy je to pěkně těžké. Ale teď už mám prostředky, které mi z těžkých

situaci pomáhají. Jedním z nich je docházení na mítinky AA a snaha pomáhat jiným alkoholikům, práce na mně samé, a třeba i zmiňovaná modlitba.

Děkuji všem, kteří mi na mé cestě střízlivosti pomohli a podporovali mě, a také přeji všem, kteří to potřebují, aby jim bylo pomoheno.